

BARCS és VIDÉKE

Társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági hetilap.

Megjelenik hetenkint egyszer
Vasárnap.

Felelős szerkesztő és kiadó társ:
Skribanek Géza

Egész évre 4 frt, félévre 2 frt, negyedévre 1 frt.
Nyiltér sora 20 kr.
Hirdetések nagyság szerint.

A baresi járás megcsontítása.

Közel 20 éve már, hogy Baresnak erős kereskedelmi fejlődése ugy vele egy nagy vidék, valamint a megye is szükségét látta annak, hogy Bareson közigazgatási járás állíttassék fel. Jól tudjuk már az okokat a csunya kicsinyes érdekeket, melyek Baresot, hazánk e kiváló pontját ebbeli törekvésében rosszakaratulag visszatartották.

Ha sokára is, de legyőzettek a kicsinyes érdekek, hely adatott az okosabb felfogásnak, Bares és vidékének jól felfogott érdekét a megye is méltányolva, ez év aug. hó 19-én fölállított a baresi közigazgatási járás.

El voltunk rá készülve, hogy a közigazgatási járás megadásával sok ellenségünk fog támadni, kik irigykedésből s több más silány érdekből — ha bár jogtanul is — ellenünk fognak törni. Egy pár kolompós meg is kezdte minl járt az akciót s szaladtak fel Kaposvárra, hogy a közigazgatási járásunk beosztását Bares hátrányára megváltoztathassák.

Jogtalan és helytelen önző követelésükkel annak idején el lettek utasítva, de mindennek

daczára erőszakoskodásaikkal nem hagytak fel.

Találkoztak újból félrevezető agitátorok, kik az érdekelt községek polgáraival elhitették, hogy községüknek a baresi járáshoz csatolása ilyen és ilyen hátrányokra lesz s rábírták a polgárokat maguk mellé kiáltozni segíteni, hogy tervük sikerüljön. S ez részben sikerült is, amennyiben az e hó 12-én tartott megyei közgyűlésen N.-Atád, Babócsa s ennek vidéke bujtogatói kérését az állandó választmányi bizottság elfogadta, a mi annyit jelentene, hogy a baresi közigazgatási járásból 8 község N.-Atádhoz csatoltatna vissza, — ha még ezt a miniszter is jóvá hagyta.

Ismerjük már jól ezeket a nagy „népvezérek“-et, kik — a községeket akarattuk ellenére — megakarják nyerni tervük kiviteléhez, és jól tudjuk, hogy van e nagy férfiak közt olyan is, kinek éppen nem illik állásához az ilyen korteskedés.

Igenis, e községek akarattuk ellenére lennének — ha ugyan lennének — visszaesatolva Nagy-Atádhoz, mert volt alkalmunk alaposan meggyőződni, hogy e községek polgárai már kijózanodtak s éppen nem akarják a nagy-Atádi járáshoz való csatlakozást azon nagyon könnyen érthető ok-

nál fogva sem, mert hiszen a 8 község közül nincsen tán kettő sem, melyhez ugy vonaton, mint kocsin, sokkal könnyebb, kedvezőbb ne lenne az érintkezés Baressal, mint N.-Atáddal. És azon községek polgárai ép ugy beszereshetik minden némű szükségleteiket Bareson, mint N.-Atádon s valóban nem is tudjuk, hogy tulajdonképen mi volna az ok, mi e községeket N.-Atádhoz visszavonzaná. Talán a járásbiróság? hiszen van reményünk, hogy az is meglesz adva Baresnak nem sokára s hogy pedig előfordulna az a körülmény, hogy egy embernek egy napon két bíróságnál is legyen dolga, ez ha előfordul is, oly ritka dolog, hogy bizony e véletlen eshetőségért nem volna érdemes egy általánosabb, nagyobb, közérdekű dolgot mellőzni.

Mi bizunk a belügyminiszter igazságos határozathozatalában és hisszük, hogy a baresi járás megcsontítását nem fogja engedélyezni.

Nem fogja engedni, hogy kicsinyes érdekek miatt az ország egy határszéli, szerepet játszó helyiségét fejlődésében gátolják.

Teljes valótlanság, az hogy a községek óhajtják a baresteli elszakadást s nagy közérdekű dolgok elintézését pedig nem bízzák önző, egypár saját érdekét hajhászó emberre.

SK. — G.

T Á R C Z A.

Ezer év.

Irta: *Inezedy László.*

Dicséret, szállj fel a magasba,
Zendülj, szárnyalva, dal!
Most ezer éve, hogy e földön
Hont szerzett a magyar.

Szívünkbe büszke érzés árad,
S ajkunkra ima jó:
Mögöttünk im egy ezredév van
S előttünk a jövő.

Nem úgy vagyunk, nem, mint, az agg, ki
Számolván éveit,
Mit sem vár többé a jövőtől
S csupán emlékezik.

A nemzet olyan, mint az erdő:
Század vált századot,
S új hajtás nő a régi törzsből,
Ifjabb, dúsabb, nagyobb.

A lehullt lomb termőtalaj lesz,
Hol új élet fakad, —

A nemzet is épp így teremti
A hagyományokat.

Miért az ősök szíve égett,
Bennünk is ég a szív,
A miért ők hullatták vérük.
Minket is harcra hív.

Az ősök lelke él mi bennünk,
S ők élnek általunk.
Ők magyarok s szabadok voltak,
Mi is azok vagyunk.

Vezessen, a mi őseinket,
A cél, a hit, a hév,
S a multnak szebb megújodása
Lesz az új ezerév!

„Házasságtörés.“

Együtt lakom a feleségemmel és az anyósommal. Ezzel talán eleget is mondtam. Nevem után keresztet is tehetnék, ha más ember volnék s ha a nevem nem volna Rucza Máté. S noha az ős Rucza vér lüktet ereimben, noha érzem ezt az ős erőt még buzogni bennök, — ezzel a

két fehér személylyel terem'ugyse — nem bírok. Dörgő hangomat elnyeli nyelvök irtózatos kelepelése, s minden léptemet, mozdulatomat kíséri két asszony örökké hegyező füle, szuró tekintete, boszantó szaglálása, s mindent felkutató, felforgató motozkálása. Tíz esztendőig nem jutottam hozzá, nem voltam képes egy jó, egészséges csapással viszonzni háromezerhatszázötven napi boszantásaikat. A tegnapi délután meghozta azt nekem. Áldassék érte a szenvedő férjéről is gondoskodó mindenható neve!

— Mondom hát, hogy tíz esztendő alatt nem volt nagyobb ellenségem, mint a feleségem és nem gyűlöltem igazabban a kormányt, a spenótot, a budai keserűvizet, a muszkát — mint az anyósomat. Hogy is kerülhettem össze ezzel az asszonygyal. Mikor már korára nézve is nyolez évvel tulszárnyal. A többiekben meg pláne ellentétek vagyunk. Én barna vagyok, — ő szőke. Az én szemeim feketék — az övéi sárgán esikozott savó szemek. Az orrom férfiasan vastag — az övé pisze. — Én középtermetű zömök vagyok — ő

H i r e k.

— **Psik Lajos Barcon.** Psik Lajos, a n.-atádi járás szabadelvű párti jelöltje vasárnap, e hó 18-án délután érkezik városunkba, program beszédét megtartani.

— **A barcsi járás megcsonkítása ellen** hétfőn e hó 19-én Széchenyi Pál gróf ő excentiája vezetése mellett Ivánkovich N., Dr. Piszár Antal és Dorner Samu urakból álló társaság utazik fel Budapestre a belügyminiszter elé, ki a társaságot kedden délelőtt fogja fogadni. A deputáció informálni fogja a minisztert, hogy a baresi járásnak 8 községgel megcsonkítása nem a közóhaj, hanem csak egyik ember önző kívánsága s kérni fogja a minisztert, hogy ezek kívánságát, mint-hogy ez a közóhajnak nem felel meg, ne vegye figyelembe.

Valóban ez erőszakoskodás esunya dolog attól az egypár egyéntől, kik a községet végig korteskedik tervük megnyerésére és még esunyább dolog, midőn a községek nevében kéri a visszacsatolást, holott a 8 községnek összeágába sínes a visszavágyódás N.-Atáddhoz. Ismerjük ezen uraknak egypár esúfos kudarcát, midőn egyes községeket ráakartak szedni, és mégis, mégis merészkednek!

— **A barcsi** szolgabiroisági hivatal épületének elkészítését pályázat útján Stigler István, baresi jó nevű építész vállalkozó vette át, ki az építkezést már meg is kezdte s ha az idő tartós marad, úgy talán még ez ősszel tető alá is kerül.

— **Zászlószentelés.** A „Babócsa és Vidéke Ipartestület” november hó 15-ikén tartja az egyleti és egyházi zászlójuk fölavatási ünnepélyét. Zászló anyául gróf Somssich Adolfné grófnőt kérték fel, ki is azt szívesen elfogadta.

— **Választások.** Somogyvármegye nyolcz kerületében október 28-ikára tüzték ki a választást.

A nagy-atádi járásban a kormány párt részéről Psik Lajos kaposvári kir. ügyész a jelölt, Széchenyi Aladár gróf visszalépett. A függetlenségi párt jelöltje Chernel Gyula. Mindkettőnek elég nagy pártja van s mindkét fél emberei nagy tevékenységet fejtenek ki ügyük kivitelére,

a választási harez hevesnek mutatkozik, de mi hisszük, hogy e harezból Psik Lajos zászlaja győzelmesen jut ki.

Kaposvárott Németh Ignác volt polgármester föllépett Kossuth-párti programmal, Ellenfele Kapotsfy Jenő Ugron-párti. A kormánypárt vasárnap Vörös László államtitkárt kiáltotta ki jelöltjének és háromszáz tagu deputációt küldött Budapestre a jelöltség följajánlására.

Szigetváron Biedermann Rezső lovag elfogadta a kormánypárt részére a jelöltséget, Olay Lajos Kossuth párti ellenében. Biedermann Rezső a közóhajnak tett eleget, midőn a választók köréből, úgy fölülről jövő fölszólitásnak engedve elfogadta a jelölést.

— **Alakulandó sertés piac Babócsán.** A babócsaiak a megszünt gabonapiacuk által beállt kereskedelmi esökkenést olyképen akarják némileg pótolni, hogy a környékbeli termelő gazdákat minél tömegesebben koncentrálják heti piacukra, eladó sertésük értékesítésére. E végett Babócsa községe közgyűlésileg azt akarja kivinni, hogy szüntessék meg heti piacukon behajtott sertések után a vám, hogy annál szívesebben hajtsák a vidéki gazdák sertéseiket a piacra. Babócsa minden esetre ily tekintetben igen jó központja a vidéknek s a palócoknak valamikor nagyon is keresett helyük volt s azt hisszük, hogy a babócsaiak terve sikerülni fog, midőn községüket a vidék s a palócok megszokott sertés-kereskedelmi helyévé óhajtják tenni. Kívánjuk, hogy tervük sikerüljön!

— **Kortessvilág.** Öt év után 1—2 hétig ismét megélenkültek a faluk, a koresmákban muzsika szól, van potya bor elég, hej, ha ez mindig így tartana! Megszülettek a kortesnóták is, melyek közül kurjózításból itt adunk egyet.

Kortessdal.

Dallam: „Kossuth Lajos azt üzenté.”

Chernel Gyula nem kell nekünk,
Szabadelvű ami elvünk;
Nem volt eddig képviselőnk,
Psik Lajos lesz a követünk.
Eljen a haza!

Képviselőt akarunk mi.
Chernelre nem szavazunk mi.
Mikeg, mokog, beszéd helyett,
Képviselő nem is lehet.
Eljen Psik Lajos!

Nem beszél az Isten adta,
Úgy olvasna, hogy ha tudna;
Szégyen lenne, hogy ha nekünk,
Nem lehetne más követünk.
Eljen Psik Lajos!

Fel tehát a lobogóval,
Menjünk mi el Psik Lajossal;
Ő ismeri bajainkat,
Elő segít javunkat.
Eljen Psik Lajos!

Chernel a pénzébe bizik,
Arany Bálint segédkezik;
De ez neki mit sem használ,
Biz ő csak ötvösön pipál.
Eljen Psik Lajos!

Aki a helyét meg állja,
Olyan ember kell a gátra;
Ilyen ember a jelöltünk,
Ez is lesz ami követünk.
Eljen Psik Lajos!

— **Az ellenőrzési szemle elmarad.** A honvédelmi miniszter a közelgő általános képviselő választásokra való tekintettel elrendelte, hogy az október 15-étől november 6-áig terjedő időre kitűzött közös hadseregbeli és honvédtartalékos legénységi ellenőrzési szemlék elmaradnak.

A fővárosi tanács katonai ügyosztálya erre nézve hirdetményt tesz közzé, a mely szerint a közös hadseregből pedig azok, a kiknek október 15. és 30-ika, a honvédségből azok, a kiknek október 15. és 27-ike között kellett volna fő- és úto ellenőrzési szemlén megjelenniök, ez alól fölmentetnek. A fölmentés csak azokra nem terjed ki, a kiknek október 8-ától 14-éig kellett volna a szemlén megjelenniök, de erről elmaradtak.

C s a r n o k.

Egy csésze thea mellett.

Szívesen látlak nálam egy csésze theára, — szolt hozzám Béla bácsi, mikor az esti sétából hazajövet a kapuban el akartam tőle bucsuzni.

Örömmel vettem a meghívást. Béla bácsi társaságában ugyanis jobban éreztem magamat, mint a körben. Inkább nála iszom meg theámat, mint ott.

A bácsi elegans garzon lakásán elterülve az ottománon, édes megnyugvással, az ifjuság gond nélkül megelégedettségével fujtam a füstöt a plafond felé, — addig is míg a thea elkészül.

horihorgas és ezingár. Én keveset beszélek, — ő egy szélkelep, a melyik csendes időben is jár (hát még ha szeles az idő!).

Én csak a husfélélt szeretem, — ő csak a téstákat imádja, — az anyósom vegetáriánus. Én rajongok a töltöttkáposztáért, — ő gyűlöli engesztelhetetlenül, — az anyósom göresöket kap a szagától. Ő a színházba a szomoruhoz, az anyósom réneshez jár, — én meg a vigat szeretem (van részem otthon a többiből.) Én a „Pesti Hirlapot” járatom, a feleségem a „Budapestet” az anyósom a „Kis-Ujságot.” Én otthonszeretek üldögelni (ha dolgom nem akad) ők este a promenádon andalognak. Az én fülem nem a muzsikához való — ő bele van bolondulva a verlibe — és az anyósommal órákig huzatják az udvaromban. Én csak füttyölök, — igen ám, de ők attól ájuldoznak. Én ha alszom hortyogok, mint a duda, — ők pedig nem tudnak e miatt szundikálni sem, s minden félórán felránezigálnak. És még hozzá nekem senki sem jó segítségemre; vészenben, viharban egyedül állok; ő velem ott van az anyósom! Ez aztán az anyós! Az

anyósok leganyósika! A feleségem anyja, hatványozott hatványa! . . .

Nos hát — úgy nézzenek a szemem közé, hogy én ezt a két asszonyt keserűen megfiguráztam. Egy csapással fizetem vissza tiz esztendei zsarnoki kegyetlenségüket; vérszopó hienai és tigrisi bánásmódjukat.

* * *

Tegnap délután otthon ültem, olvastam az ujságot, A feleségem és az anyósom a tavaszi illatárban fürdőztek a „Bájliget”-ben. Egyszeresak kopogtatnak.

— Szabad.

— Boesánat kedves Rucza szomszéd, hogy alkalmatlankodom. Épen hurezolkodunk és erre visz az utunk, de ezt a kis apró jószágot, ha megengedi — lete szem ide, nem vihitem, — tetszik tudni, — magammal, mert ott az új lakáson még sok dolog lesz. Visszafelé bejövök érte. Alszik ugyis a kicsike!

Figuráné szomszédasszony kérelme első pillanatban zavarba ejtett. Alig hat hét honaposnak látszó kis gyermeke fölött én örködjem. Én vigyázzak, nem esik e

valami baja ennek a parányi jószágnak. — Sok más is jutott még eszembe, de végre is az emberszeretet érzelme győzött bennem.

— Jól van szívem, de aztán meg ne feledkezzék a kicsikéről.

— Dehogy feledkezem az én aranyos kis jószágomról — azzal megnézte mégegyszer, és sietve eltávozott.

— Én mit se törődve az egészszel — tovább olvastam. — A teljes csendben egyszerre csak halk, szabályos pihegés üti meg füleimet — és oda tereli a gyermekre figyelmemet. Felé tekintetem és sajátságos, eddig nem ismert érzet lopódzott szívembe. Tiz esztendő óta nem láttam ily közelből picziny babát. Pedig milyen kedvesek ezek! Azok az apró szemek, picziny orruk, parányi kaesóik, — ah! azok elragadóak Régi vágyaim szunnyadó parázsából egy szikra pattant férfi szívembe és — melegem kezdett lenni. Ellenállhatatlan vágy vitt hozzá . . mellé egészen . . látni akartam . . eskölni e picziny gyermeket . . a kezecekéjét, — orrocskáját . . S meg is tevém. Föl-emeltem a gyermeket és a piczike felébredt.

Valóságos kis földi paradicsom volt az öreg ur lakása, — csak az Éva hiányzott belőle.

— Béla bácsi miért is nem házasodott meg ön — kértem a szamovár körül forgolódo öregot — hisz amit csak kívánhatott az égtől, az minden megvan önnek a-lva. Az öregek azt mondják: daliás fiatal ember volt, aztán nevet, állást, vagyont — mindent a kezébe játszott a sors, és én nem akarom elhinni, hogy nem létezett nő, kiért egykor ne rajongott volna.

— Hja öcsém! — sóhajtott fel az öreg ur — nagy sora van annak. Én is voltam ám fiatal, az én keblemben is dobogott a szív, én is szerettem egy kis lányt valaha, — tán jobban, mint bárki mást e világon. De hát régi már az a nóta, „hogy a hány lány van, mint hamis.

Jó launában találtam az öregot, nem kellett sokáig kérnem, elmondta az ő szerelmének az ő csalódásának történetét.

* * *

— Mint mondtam — kezdé Béla bácsi — szerelmes voltam egy kis lányba halálig.

— Eliznek hívták.

Akkoriban az Erdélyi grófok jószágkormányzóságánál voltam alkalmazva ellenőr-kép. Az urodalom székhelyén, Bogáthon, az intelligens elemet ugyan — csak az urodalom és az ott állomásozó vasasok egy századának tisztjei s még néhány honorátiór képezte, de a társasélet a legjoviálisabb volt. Hetenkint felváltva estélyeket tartottak a családok házáknál.

Mikor én Bogátra kerültem, akkoriban jött meg a számtartó leánya is Bécsből. A vele egyidős comtes mellett volt mint társalkodónó alkalmazva. Akkoriban ment férjhez a grófleány és ő haza került.

Az első találkozás óta csak neki éltem. Elhalmaztam a figyelem minden jelével, megtettem mindazt, mit egy fiatal ember megtesz azért a nőért, kit meg akar nyerni — jövődöbelijének.

S Eliz elfogadta hódolatomat. A ki-

Nagyon régen hallott hangokon adta tudtomra, hogy engem nem ismer és nem is érzi ennél fogva jól magát körömben. Síri kezdett nagyon. Megsajnálta szegényt — s karomra fogtam. Csitítgattam . . . dudolgtattam neki . . . ölembe ringattam, de ő hajthatlan maradt. Keserves könnyeket hullatott.

— Csitt kicsikém. Tente tente . . . elment a mama, az a csunya mama . . . csitt kicsikém! És ebben a pillanatban lépett be a feleségem meg az anyósom. A jelenet megörökíteni való volt: én gyermeket csitítok, altatok — a feleségem meg az anyósom helyezkedni látszanak. Első pillanatra a meglepetéstől szólni sem képesek . . . végre mindketten egyirányu posztíóba helyezkednek előrenyujtot nyakkal és napernyőkkel. S már is mintegy égiháboru repül felém két ajkról egy kérdés: „Micsoda gyermek ez“? A feleségem még hozzátevő: „Kié ez a gyermek?“ Ördögi gondolat villámlott át agyamon, a mely bevilágította háromezerhatszáz ötven napi kinszenvedésem, felgyújtotta akaraterőmet, bátorságomat és szilárd hangon teljes elhatározottsággal mondtam: „Az enyém!“ (Vége következik.)

rándulásokon és estélyeken én voltam állandó és bevallott lovagja.

Csak az alkalmat vártam, hogy komoly szándékommal föllépkhessek.

Az ősz elején megszapordott a garnizon. D'Orlan Leo hadnagy — mint mondták saját maga kérte áthelyeztetését Bécsből valamely kisebb garnizonba, hogy kinyugodhassa magát a nagyváros általa megelégtelt élvezetei után.

A tisztartóék estélyén vezették be először körünkbe.

Eliz ismerte már Bécsből.

— A grófné termeiben láttam néhányszor — monda nekem. Uglátszott azonban hogy nem sokat törődött az új hadnagy urral, mert alig találkozta néhányszor és akkor is csak egy-két pillanatra.

Eliz ma elragadó volt.

Mind a két négyest nekem ígérte és együtt táncoltunk majdnem minden tourt.

A többiek nem igen zaklattak bennünk, tudták ugyanis, hogy egymásban kereszük és találjuk fel minden boldogságunkat.

Én elérkezettnek láttam a pillanatot a nyilatkozatra.

A négyes tourjainál egy szerelmes együgyű zavarával rebegettem el vallomást.

Nem akarok a részletekkel untatni, hisz az majdnem minden esetben ugyanaz, csak azt jegyzem meg, hogy ő nem adott határozott választ, csak sejtetni engedte, hogy nyilatkozatomat várta.

— Mához egy hétre nálunk lesz estély és akkor megtudhatja határozatomat Váray ur — sugta Eliz a négyes végén fülemben, de az az üdvadó pillantás mit ekkor rávetett — sejtetni engedte határozatát.

Boldog voltam!

Mint minden ifju, én is azt hittem, hogy a föld legirigylendőbb, legszerencsésebb halandója — én vagyok.

Az érzélem és hangulat kivitt a szabadba. Ott kint a hulló, zörgő falevelek, a megkopasztott gesztenyek fái közt bolyongtam sokáig, mig nem leültem egy kerek puszpáng-bokor mellett. Ott ábrándoztam az édes jövőről, de felzavartak.

Az aléé másik oldaláról ép ekkor tartott felém karöltve egy fiatal pár. Már ott akartam hagyni a magányt, mikor a homályban felismertem a közeledőkben Elizt.

Az új hadnagy volt vele. Ép ott ültek le a puszpáng másik oldalánál.

„Csakhogy végre négyszemközt beszélhetek veled — szólalt meg Orlan — úgy vártam, úgy lestem már e perczet, áthelyeztetésem is nehezen akart sikerülni. Az ezredes nagybátyám befolyásából folyton akadékoskodott. De csakhogy sikerült, csakhogy itt lehetek oldalánál.

Képzelted, hogy a kíváncsiság, vagy tán a féltékenység, de nevezük bárhogyan, azt az érzelmet, mely akkor elfogott ott tartott. — Visszafojtott lélegzettel lestem minden szót!

„De — folytatá a hadnagy — te tán már nem is vártál engem, amint halottam egy — röstellem, de azért idézem szóról-szóra a mondatát, jegyzé meg Béla bácsi — egy bús fejú paraszt akarja szivedet tőlem elhódítani, de reméllem nem sikerült neki?

„Oh te kis féltékeny kóboldom — kacagott fel a leány — képzelted, mit éreztem én e kacajra — persze, hogy udvarol nekem az a te „parasztod“, ép most kérte meg a kezemet és én neki is ígértem féligmeddig.

— De — szólt közbe a hadnagy — semmi „de“, hisz nem a szívemet ígértem neki, — csak a kezemet!“

Eleget hallottam. Mint a megszalasztott nyul futottam el arról a helyről, hol kitépték szívemből a bizalmat, a hitet örökre.

Mikor számtartóék estélyét tartották Bogáton — én már itthon gazdálkodtam anyám birtokán.

Vécsey Géza.

Szerkesztői üzenetek.

Sz. A. Barestelep. Megkaptuk, köszönjük, mihelyt helyünk lesz rögtön adjuk.

B. Babócsa. Majd jobban átnezzük, s ha beválik jönni fog. E számunkra már későn érkezett.

Egy vendéglő Bareson,

tágas helyiségekkel a város legszebb pontján
(a piacz-téren) bármikor, vagy újévtől fogva
kedvező feltételek mellett bérbeadandó.

Bővebb felvilágosítást ad a tulajdonos,

Varga Mihály

vendéglős.

VASUTI MENETREND.**Barcsról indul:**

Kanizsára	reggel	6 óra	10	perez.
"	délelőtt	11 "	05	"
"	este	9 "	05	"
Pécs — Szigetvárra	reggel	7 "	32	"
"	délután	5 "	18	"
Pakráczra	reggel	8 "	16	"
"	este	5 "	20	"
Somogy-Szobra	reggel	4 "	16	"
"	délután	2 "	15	"

Barcsra érkezik:

Kanizsáról	reggel	7 óra	21	perez.
"	délután	4 "	46	"
"	este	9 "	47	"
Pécs — Szigetvárról	délelőtt	10 "	49	"
"	este	8 "	41	"
Pakráczról	délelőtt	10 "	53	"
"	este	8 "	05	"
Somogy-Szobbról	délben	12 "	36	"
"	este	8 "	11	"

Fa eladás.

Az Union Bank volt faterén, a közraktárak mögött ölekbe rakott jó tűzifa kapható.

Egy öl ára a helyszinén 9 frt

Eladási bárczát a közraktári irodában lehet váltani.

Deutsch Ádám

Pécs.

4-4.

KÖNYV

PAPIR

író és

rajz-eszközök

raktára.

Özv. Habianac Augusztne.

fiok- könyvnyomda-könyvkötészete
könyv- papir- író- és rajzeszközök raktára.

BARCSON.

Kép,

TÜKÖR,

és stb.

a leg-

jutányosabb

áron

kapható.

Ajánlja magát a helybeli és vidéki közönségnek

BÁRMINŐ KÖNYVNYOMDAI MUNKA ELKÉSZÍTÉSÉRE

**A meglevő gazdag betű-anyag képesíti az üzletet
bármily megrendelések teljesítésére**

ELFOGADTATNAK:

Szépirodalmi és szak-művek, folyóiratok, kereskedelmi és ipari
nyomtatványok, üzleti úgy egyéb rovatos könyvek,
üzlet-levelek, boríték, számlák, névjegyek, eljegyzési és esküvő értesítések,
gyászjelentések, falragaszok stb. stb. a legjobb kivitelben.

Együttal a „BARCS és VIDÉKE” kiadóhivatala.